

متن پرسش

با سلام خدمت استاد: طلبه پایه ۲ حوزه هستم. در رابطه ی با هیئاتی که روش جدیدی در سالهای جدید در پی گرفته اند که به آن مداحی شور می گویند نظرتان چیست؟ (البته معارف الهی جایگاه خود را دارد و آن را منکر نمی شوم) سوالم نسبت به ماهیت خود امر است چرا که در سوالی با این مضمون دیدم که گفته بودید جذبی که با احساسات بیاید با احساساتی می رود!! و یا گفته بودید باید وقار معنوی انسان حفظ بشود! و یا گفته بودید که بهتر است به گونه ای عزاداری بشود که عزای حضرتش بیشتر مد نظر باشد. (قریب به این مضمون) خیلی از شنیدن این حرفها از شما تعجب کردم که اینگونه عملی را اینگونه توصیف می کنید مگر هیات تنها باید برای عزاداری باشد. (چرا آن را به احساسات تقلیل می دهید؟! بارها از شما در رابطه ی با نهلیسم دوران و پوچ شدن و سرد شدن مسایل دینی و لزوم عبور از آن شنیدم و حال خودتان اینگونه می گوید. جالب اینکه در جواب سوالی دیگر با همین موضوع فرمودید که تجربه ای ندارید و اضهار نظر خاصی نکرده بودید.) شاید آتش عشقی است در دل محبان حضرتش که اینگونه به وجد آمده اند. چرا این قبیل امور را از آنگونه رفتار هایی ندانیم که مانند علامه حسن زاده که استاد رضانی نقل کردند داستان زیارت رفتن علامه حسن زاده به صورت سینه خیز که نشان از عشقی جنون وار در آن لحظه حکایت می کند. چرا به امثال ایشان نمی گوید که اینها احساسات است و یا و قارتان را حفظ کنید آن هم با لباس طلبگی؟! (که این حرکت البته جای اشکال است فقط محض مثال گفته ام) البته مشخص است که این انسانها و جوانها هم گرفتار دنیای غرب هستند و هر کدام نفسانیتی دارند و ممکن است در خلال عملشان منحرف بشوند اما چه بسیار اینگونه جوانان را دیده ام در قم که همینگونه به صف مدافعان حرم پیوسته و شهید شده اند که به نسبت جمعیتشان درصد قابل توجهی است. اینکه به امثال علما توجهی نمی کنند قسمتی از آن برمی گردد به تکرار مکررات و خسته بودن از مطالبی که معنی را در آن نمی یابند. والا از انسان احساسی که آمده است تخلیه انرژی کند و بالا پایین بپرد که اینگونه فداکاری ها سربزند و تلاش بی وقفه و حتی افراطی (که البته خالی از اشکال نیست) که نسبت به هیات دارند و از زندگی دنیایشان هم جا می مانند به دلی شرکت افراطی و طولانی مدت در هیات. اینها به نظر حرکتی قدسی است که در این دوران شروع شده است هرچند کم فروغ که البته اشکالات جزیی هم دارند که با نزدیک شدن یک عالم برای آن انسان ها آن هم قابل رفع است و به نظر با توجه به دینداری امروز ما که مباحث دینی بعضا در حوزه ها به پاره ای از دانستنیها و عمل گرایی در سطح واجب و حرام که جهنم نرویم تبدیل شده اینگونه حرکات که این چنین این مناسبات را بهم می ریزد قابل توجه و تامل و حمایت نیست؟

باسمه تعالی: سلام علیکم: مسلّم است که اولیاء الهی «علیهم‌السلام» به‌خصوص حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» کاری کردند که احساسات انسان‌های مؤمن بتواند در تعالی خود حاضر شوند. و اگر عزاداری‌های ما در آن بستر و با ظهور احساسات متعالی باشد، کار ارزشمندی است به همان معنایی که خود حضرت فرمودند من کشته‌شده‌ی اشک‌ها هستم. بحث بر سر آن نوع عزاداری است که ممکن است در فضای دیگری انجام شود. باید مواظب بود فضای عزاداری‌ها از مسیر احساسات متعالی در مسیر دیگری قرار نگیرد. موفق باشید